

בבית המשפט העליון

בע"מ 633/22

לפני: כבוד השופט ש' שוחט

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: פלונית

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
 בחיפה מיום 4.1.2022 ברמ"ש [29225-11-21](#) [פורסם בנבו]
 שניתן על ידי כבוד השופט ס' ג'יוסי

תאריך הישיבה: כ' באדר א התשפ"ב (21.2.22)

בשם המבקש: עו"ד יהונתן קנר; עו"ד שי גבאי

בשם המשיבה: עו"ד יוסי נקר

בשם הקטינים: עו"ד לידיה רבינוביץ'; עו"ד איתן ליפסקר

אפוטרופוס לדין

ספרות:

חמי בן-נון, טל חבקין הערעור האזרחי

חקיקה שאוזכרה:

חוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995: סע' 8 (א)

מיני-רציו:

*בימ"ש פסק כי טענות המבקש כלפי התוצאה האופרטיבית של פסק-דין של בימ"ש המחוזי שהיא ביטול החלטת בימ"ש לענייני משפחה שהורה למומחה מטעמו להגיש התייחסותו באשר לזמני שהות של הקטינות עם המשיבה, אינן מעוררות שאלה משפטית עקרונית ואין ליתן בגינן רשות ערעור; מאידך, ניתנה רשות ערעור והערעור התקבל כך שקביעות בימ"ש המחוזי בפן המהותי תבוטלנה, שכן מצב בו בימ"ש לענייני משפחה, הערכאה הדיונית המבררת, שנמצא כפסע ממתן פסק-דין, יידרש לראשונה לבחון את חוות דעת

המומחה וחקירתו שנשמעה בפניו, לאחר שאלו כבר יבחנו וינותחו על-ידי שתי ערכאות הערעור שמעליו, שיקבעו ממצאיהן, אינו מסתבר.

* משפחה – משמורת קטינים – הסדרי שהות

* משפחה – בית-המשפט לענייני משפחה – מומחים

* בתי-משפט – רשות ערעור – מתי תינתן

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בימ"ש המחוזי, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על החלטת בימ"ש לענייני משפחה, בה הורה בימ"ש לענייני משפחה למומחה שמונה מטעמו, להגיש את התייחסותו באשר לצמצום זמני השהות של המשיבה עם הבנות המשותפות של הצדדים והעברת המפגשים לסביבה מפוקחת. המבקש עותר להורות על ביטול פסק-דינו של בימ"ש המחוזי בשני מישורים: קבלת הערעור במובן של ביטול תוצאות פסק-הדין, כך שהחלטת בימ"ש לענייני משפחה תיוותר על כנה. לטענת המבקש, בימ"ש המחוזי התערב באופן חריג בהחלטת הערכאה הדיונית באופן שלא התיר לה אפילו לשאול את המומחה שמונה על ידה, מה היא עמדתו בשאלה שבמחלוקת. שנית, בטלות קביעות בימ"ש המחוזי שבאו לביטוי בחלק בו דן בכשלים שנפלו בפן המהותי בהחלטת בימ"ש לענייני משפחה.

בית המשפט העליון (השופט ש' שוחט) נתן רשות ערעור, קיבל את הערעור בחלקו ופסק כי:

טענות המבקש כלפי התוצאה האופרטיבית של פסק-דינו של בימ"ש המחוזי, קרי ביטול החלטת בימ"ש לענייני משפחה שהורה למומחה להגיש התייחסותו באשר לצמצום זמני השהות של הקטינות עם המשיבה והעברת המפגשים לסביבה מפוקחת, אינן מעוררות כל שאלה משפטית עקרונית, שחורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך ואשר ראוי לה לפי טיבה ומהותה, להתברר במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי". בנוסף, מתן רשות ערעור על פסק הדין איננו דרוש מטעמי צדק וכדי למנוע עיוות דין. הסעד שניתן בפסק הדין של בימ"ש המחוזי עוסק בנגזרת מצומצמת ביותר של אופן ניהול ההליך השיפוטי על-ידי הערכאה הדיונית – ביטול מתן הוראה למומחה מטעם בית המשפט – וזאת לאחר שהמומחה הגיש את חוות דעתו ונחקר עליה. מדובר בהכרעה שנטועה בדל"ת אמותיו של נסיבות המקרה הפרטני ואינה מצדיקה התערבות ב"גלגול שלישי". העובדה שבימ"ש המחוזי, ביושבו כערכאת הערעור, הגיע לתוצאה שונה מזו של בימ"ש לענייני משפחה, אינה מקימה עילה למתן רשות ערעור.

אשר לטענות המבקש כלפי קביעות בימ"ש המחוזי שניתנו במסגרת הדיון בפן המהותי, קיים קושי בבחינת טענות הנוגעות למצב הקטינות במשמורת המבקש במסגרת דיונית זו. בימ"ש לענייני משפחה, הערכאה הדיונית המבררת, במהלך הדיון בו נחקר המומחה ושעה שטרם נדרש לבחון את חוות דעת המומחה וטרם נתן דעתו לעומק לעדותו, נתן החלטה דיונית בת שורה אחת שכולה עוסקת בהוראה למומחה למתן התייחסות

לסוגיה מסוימת. במסגרת השגות המשיבה כלפי אותה החלטה בימ"ש המחוזי בחן לעומק את חוות דעת המומחה וממצאיה כמו גם את עדות המומחה (זאת טרם הזדמן לבימ"ש לענייני משפחה לעשות זאת) וקבע ממצאים בפן המהותי. כעת עותרת המשיבה שגם בימ"ש העליון ייבחן את אותן ראיות בעצמו ויקבע ממצאיו (ובכך יאשר את קביעות בימ"ש המחוזי).

במצב בו בימ"ש לענייני משפחה, הערכאה הדיונית המבררת, שנמצא כפסע ממתן פסק-דין בהליך שלפניו, יידרש לראשונה לבחון את חוות דעת המומחה וחקירתו שנשמעה בפניו, לאחר שאלו כבר יבחנו וינתחו על-ידי שתי ערכאות הערעור שמעליו, שיקבעו ממצאיהן, אינה מסתברת. גם אם 'הדלת נפתחה' על-ידי המבקש היה בשיקול דעת בימ"ש המחוזי אם להיכנס בה אם לאו. גם אם כל ממצאי בימ"ש המחוזי בפרק שעסק בפן המהותי נכונות, נשאלת השאלה האם היה מקום לקבוע אותם ממצאים בשלב בו טרם עלה בידי הערכאה הדיונית לעשות זאת בעצמה? גם אם, השגות המבקש בהקשר זה מוקדמות ותיאורטיות שכן בימ"ש לענייני משפחה טרם נתן את פסק-דינו ואין לדעת אם יושפע או לא יושפע מאותן קביעות, נשאלת השאלה מדוע לא למנוע את התקלה האפשרית מלכתחילה? בנסיבות אלו, ומבלי לבחון לגופן את קביעות בימ"ש המחוזי בפן המהותי, יש להורות על ביטולן.

פסק-דין

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ברמ"ש [29225-11-21](#) [פורסם בנבו] (כבוד השופט ס' ג'ויסי), מיום 22.11.2021, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על החלטת בית המשפט לענייני משפחה בחדרה בתלה"מ [58976-12-16](#) [פורסם בנבו] (השופט ט.פפרני), מיום 8.11.21, בה הורה בית המשפט לענייני משפחה למומחה שמונה מטעמו, להגיש בכתב, בתוך שבעה ימים, את התייחסותו באשר לצמצום זמני השהות של המשיבה עם הבנות המשותפות של הצדדים והעברת המפגשים לסביבה מפוקחת, בהתאם להמלצת האפוטרופוס לדין לקטינות.

רקע והליכים קודמים

1. בין הצדדים, בני זוג לשעבר הורים לשלושה קטינים (בן יליד שנת 2008 ושתי בנות ילידות השנים 2012 ו-2015.להלן: הקטין, הקטינות בהתאמה, ויחדיו יקראו הקטינים), שמתגוררים בערים שונות (המבקש בתל-אביב והמשיבה בקיסריה), קיים סכסוך קשה שליבתו נטועה בסוגיית משמורתם של הקטינים, וכן המעגלים הנסובים סביב המשמורת, לרבות זמני-השהות של הקטינים עם כל אחד מהוריהם, והכל בצילה של טענת המבקש להסתה וניכור מצד המשיבה. במהלך ניהול ההליך בבית המשפט לענייני משפחה, שמתנהל כבר למעלה מחמש שנים (מאז חודש דצמבר 2016) וטרם הגיע לסיומו, התקבלו יותר מ-70 חוות דעת של מומחים וגורמים מקצועיים ובהם תסקירים של עובדים סוציאליים, דו"חות של מטפלים משפחתיים

ועדכונים של שני האפוטרופוסים לדין, שמונו לקטינים. על רקע סירוב של הבן הקטין לקיים הסדרי שהות עם אביו, המבקש, קבע בית המשפט לענייני משפחה, ביום 15.5.2019, בהחלטה זמנית, כי משמורתן הזמנית של הקטינות תועבר לידי המבקש, וזאת על רקע התרשמותו כי המשיבה פועלת במישרין ובעקיפין להחלשה משמעותית של הקשר שבין המבקש לבין הקטינים, וכן על מנת למנוע התדרדרות בקשר שבין המבקש לקטינות, בדומה לניתוק המתמשך בין המבקש לקטין. ביום 19.7.2020 נתן בית המשפט לענייני משפחה פסק-דין בהליך שלפניו במסגרתו קבע, כי משהמשיבה עושה כל שאלל ידה על מנת לערער, לפגוע, להחליש ואף לנתק את הקשר שבין הקטינות לבין המבקש, תועבר משמורתן הקבועה של הקטינות לידי המבקש. במסגרת פסק-הדין נקבע כי בין המשיבה לקטינות יתקיימו הסדרי שהות מצומצמים. המשיבה מיאנה להשלים עם תוצאות פסק-דינו של בית המשפט לענייני משפחה והגישה ערעור לבית המשפט המחוזי (עמ"ש 51165-07-20 [פורסם בנבו]). ביום 30.11.2020, קיבל בית המשפט המחוזי, פה אחד, את הערעור וקבע כי יש לבטל את פסק-דינו של בית המשפט לענייני משפחה שמסר את המשמורת הקבועה על הקטינות לידי המבקש. עוד הוחלט, ברוב דעות (השופטים א. אלון ו-ה. שרעבי), כי הקטינות תהיינה במשמורת זמנית של המבקש וימונה בדחיפות מומחה מטעם בית המשפט, זאת בניגוד לדעתו החולקת של אב"ד, השופט ס. ג'יוסי, שהגיע למסקנה כי יש לקבל את הערעור שהגישה המשיבה, באופן שהקטינות תחזורנה לאלתר לביתה, תוך השארת הסדרי שהות שהיו למבקש עם הקטינות עובר להעברתן, וליווי מובנה של אנשי מקצוע. משהושב התיק לבית המשפט לענייני משפחה, בעקבות קבלת הערעור, מינה בית המשפט לענייני משפחה ביום 29.12.2020 את ד"ר מרדכי שרי ממכון שלם (להלן: המומחה) והורה לו לערוך חוות דעת "בה יבחן את מכלול הסוגיות העולות מטענות הצדדים, לרבות ההורה המשמורן המועדף, וכן חלוקת הזמן ההורי בין הקטינות לבין הוריהן, תוך התייחסות לחלוקת הזמן הקבועה כיום ולהשפעתה על הקטינות". ביום 26.5.2021 הוגשה לבית המשפט לענייני משפחה חוות דעת המומחה. לאחר שנשלחו שאלות הבהרה והוגשו תשובות המומחה קבע בית המשפט לענייני משפחה ישיבת הוכחות לחקירת המומחה ליום 8.11.2021. ביום 27.10.2021, סמוך לפני מועד חקירת המומחה הגיש האפוטרופוס לדין לקטינים "דו"ח עדכון ועמדה" מטעמו, במסגרתו התבקש בית המשפט לענייני משפחה להורות למומחה לחוות את דעתו לעניין שינוי מתכונת מפגשי המשיבה עם הקטינות "כך שאלו יתקיימו לעת עתה במסגרת מפוקחת מקצועית – וזאת בשם לב להתנהלות הבנות כמתואר בדו"ח זה". במסגרת דיון ההוכחות אשר נערך בפני בית המשפט לענייני משפחה נחקר המומחה ובסופו ניתנה הוראה על הגשת סיכומי הצדדים לקראת מתן פסק-דין. עוד באותו דיון, החליט בית המשפט לענייני משפחה כי המומחה יגיש בכתב את התייחסותו באשר לצמצום זמני שהות של הקטינות עם אמן המשיבה והעברת המפגשים

לסביבה מפוקחת, בהתאם להמלצת האפוטרופוס לדין. המשיבה מיאנה להשלים עם החלטה אחרונה זו והגישה בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי (רמ"ש 21-11-2022).

2. ביום 4.1.2011, לאחר קבלת תגובת המבקש, הכריע בית המשפט המחוזי (השופט ס. ג'יוסי) בבקשת רשות הערעור מטעם המשיבה. בפסק-דין מנומק, בית המשפט המחוזי החליט בעניין זה לדון בבקשת רשות הערעור כאילו ניתנה רשות והוגש ערעור על פי הרשות שניתנה, לקבל את הערעור ולבטל את החלטת בית המשפט לענייני משפחה לפיה המומחה יגיש בכתב, תוך שבעה ימים את התייחסותו באשר לצמצום זמני השהות של הקטינות עם המשיבה והעברת המפגשים לסביבה מפוקחת. בנוסף חויב המבקש לשאת בהוצאות המשיבה בסך של 5,000 ש"ח. בית המשפט המחוזי נימק את התערבותו בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה בקשיים ניכרים שמצא בה הן מן הפן הדיוני הן מן הפן המהותי. באשר לכשלים בפן הדיוני עמד בית המשפט המחוזי על כך שהמומחה נשאל בחקירתו פעם אחר פעם אודות החלופה שהועלתה על-ידי האפוטרופוס לדין, שכלל לא הומלצה על-ידי המומחה, לא נבדקה על ידו כדבעי, מנוגדת להמלצותיו, וזאת למרות שלא פגש או שוחח כלל עם הקטינות במשך קרוב לשנה, ובכך "הועמד במצב בלתי אפשרי, שעה שהיה ניסיון לנטוע בפיו ובמוחו את עמדת האפוטרופוס לדין, וכי לאחר שלא נותרה לו כל ברירה, הוא ביקש לשקול שלא במקום, את סוגית צמצום זמני שהות של הבנות עם המבקשת" (פסקה 16 לפסק-הדין). באשר לכשלים בפן המהותי, ניתח בית המשפט המחוזי את חוות דעת המומחה, כמו גם את עדות המומחה בחקירתו ומאלו מצא כי אותה חלופה שהועלתה על-ידי האפוטרופוס לדין, אינה עולה בקנה אחד עם טובת הקטינים.

3. מכאן בקשת הרשות לערער שלפניי. המבקש עותר לקבל את בקשת רשות הערעור ובמסגרת זו להורות על ביטול פסק-דינו של בית המשפט המחוזי, וזאת בשני מישורים:

ראשית, קבלת הערעור במובן של ביטול תוצאות פסק-הדין (לרבות החיוב בהוצאות) כך שהחלטת בית המשפט לענייני משפחה תיוותר על כנה. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי התערב באופן חריג בהחלטת הערכאה הדיונית באופן שלא התיר לה אפילו לשאול את המומחה שמונה על ידה, מה היא עמדתו בשאלה השנויה במחלוקת בין הצדדים.

שנית, בטלותן של הוראות\קביעות\הנחיות בית המשפט המחוזי שבאו לידי ביטוי בחלק בו דן בכשלים שנפלו בפן המהותי בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה (בפסקאות 20-23 לפסק-הדין). לטענת המבקש, קביעות אלו של בית המשפט המחוזי ניתנו תוך חריגה מהסוגיות שהונחו לפתחו, תוך ניסיון להכתיב לערכאה הדיונית את פסק הדין שעתידי להינתן על ידה, והותרתן על כן תהווה פגיעה קשה בזכותו לניהול הליך הוגן ותקין, תפגע בכל עיקרון של צדק ותביא לעיוות דין של ממש. בעניין זה, טוען המבקש, בקשת רשות

הערעור מעלה שאלות עקרונית שחורגות מעניינם של הצדדים וביניהן סמכותו של בית משפט של ערעור להכריע בסוגיות שכלל לא הועלו בפניו "באופן מובהק על מנת לצמצם ולכבול את שיקול דעתה של הערכאה הדיונית, תוך פגיעה בלתי מידתית בעצמאותה השיפוטית ובזכויותיו של בעל דין לניהול משפט תקין והוגן".

4. ביום 21.2.2022 קיימתי דיון בבקשת רשות הערעור, במסגרתה התייצב וטען אף האפוטרופוס לדיון. לבקשת בא-כוחה, התרתי למשיבה להשיב בכתב לבקשת רשות הערעור, וזו הוגשה ביום 1.3.2022.

5. המשיבה סומכת ידיה על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי ועומדת על כך שמכלול השיקולים במקרה דנן מביא למסקנה כי אין להתערב בו. לטענתה, באשר לטענות המבקש כלפי הפן הדיוני, אלו לא מעלות עילה לערעור "גלגול שלישי" משמדובר בהחלטת ביניים שעוסקת בסעד דיוני בלבד שאין לה כל השלכה חוקתית, ציבורית או משפטית שחורגת מענייני הצדדים. באשר לטענות המבקש כלפי הפן המהותי, טוענת המשיבה כי אין להתערב בפסק-הדין מכמה טעמים: המבקש בתגובתו לבקשת רשות הערעור שהייתה לפני בית המשפט המחוזי "הציף" את בית המשפט המחוזי בטיעונים מהותיים ובכך "הזמין" מבית המשפט המחוזי אף התייחסות לפן זה בהחלטתו וכעת משההתייחסות אינה לרוחו טוען בחוסר תום לב כי הקביעות בפן המהותי לא היו רלוונטיות לצורך ההכרעה (המשיבה אף מאריכה ומפרטת כל התייחסות "מהותית" שבאה לידי ביטוי באותה תגובה וההתייחסות לה שניתנה בפסק-דינו של בית המשפט המחוזי, אותה התייחסות שהמבקש עותר כעת לבטל); מלאכת השפיטה של בית המשפט המחוזי בערעור לא הייתה שלמה בלעדי קביעות אלו וזאת לאור הוראת [סעיף 8\(א\)](#) [לחוק בית המשפט לענייני משפחה](#), התשנ"ה-1995; טענות המבקש הן טענות תיאורטיות ומקדימות את זמנו, משהערכאה הדיונית טרם נתנה פסק-דין וטרם "הושפעה" או "לא הושפעה" מאותן קביעות של בית המשפט המחוזי בפסק-דינו. עוד טוענת המשיבה כי מצבן של הקטינות שנמצאות במשמורת המבקש רעוע באופן שמחייב גם דיון והכרעה בפן המהותי.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה, בתשובה לה ובמצורף לתשובה, מצאתי כי דין הבקשה להידחות בכל הנוגע להשגות המבקש כלפי התוצאה האופרטיבית של פסק-הדין וכי יש לתת רשות ערעור ולקבל את הערעור חלקית, כך שקביעות בית המשפט המחוזי שניתנו במסגרת הדיון בפן המהותי (בפסקאות 20-23 לפסק-הדין) תבוטלנה.

7. טענות המבקש שמופנות כלפי התוצאה האופרטיבית של פסק-דינו של בית המשפט המחוזי, קרי ביטול החלטת בית המשפט לענייני משפחה שהורה למומחה להגיש התייחסותו באשר לצמצום זמני השהות של הקטינות עם המשיבה והעברת המפגשים לסביבה מפוקחת, אינן מעוררות כל שאלה משפטית עקרונית, שחורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך ואשר ראוי לה לפי טיבה ומהותה, להתברר במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי" (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1882)). הלכה למעשה, בעניין זה אף לא נטען כי קיימת שאלה משפטית עקרונית כאמור. בנוסף, מתן רשות ערעור על פסק הדין איננו דרוש מטעמי צדק וכדי למנוע עיוות דין. הסעד שניתן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי עוסק כולו בנגזרת מצומצמת ותחומה ביותר של אופן ניהול ההליך השיפוטי על-ידי הערכאה הדיונית – ביטול מתן הוראה למומחה מטעם בית המשפט – וזאת לאחר שהמומחה הגיש את חוות דעתו ונחקר באריכות עליה. הא ותו לא. מדובר בהכרעה שנטועה בדל"ת אמותיו של נסיבות המקרה הפרטני ואינה מצדיקה כל התערבות ב"גלגול שלישי" (השוו: בע"מ 8929/20 פלונית נ' פלוני, פסקה 6 [פורסם בנבו] (9.2.2021)). אוסיף, כי העובדה שבית המשפט המחוזי, ביושבו כערכאת הערעור, הגיע לתוצאה שונה מזו של בית המשפט לענייני משפחה, אינה מקימה עילה למתן רשות ערעור (ראו רע"א 7754/21 היימוני נ' הפטריארכיה היוונית האורתודוקסית של ירושלים, פסקה 6 [פורסם בנבו]: (15.11.2021) רע"א 9168/08 לזניק נ' ענבר ליס בע"מ, פסקה 13 [פורסם בנבו]; (3.2.2009) רע"א 10034/17 זקיאן נ' בר-אל מיזוג אוויר והנדסה בע"מ, פסקה 7 [פורסם בנבו]; (3.1.2018) בע"מ 67/21 פלונית נ' פלוני, פסקה 5 [פורסם בנבו] (7.1.2021); וכן חמי בן-נון וטל חבקין הערעור האזרחי מהדורה שלישית, 2012, בעמ' 215).

8. שונה עמדתי באשר לטענות המבקש כלפי קביעות בית המשפט המחוזי שניתנו במסגרת הדיון בפן המהותי (בפסקאות 20-23 לפסק-הדין). המשיבה, בדיון שהתקיים לפניי ובתשובתה לבקשת רשות הערעור, הסבירה כי קביעות אלו של בית המשפט המחוזי ניתנו לאחר שבית המשפט המחוזי 'התפרץ לדלת פתוחה' – דלת אותה פתח המבקש בעצמו, בטיעונו שנגעו לפן המהותי אותן פירט בתגובתו לבקשת רשות הערעור שהייתה לפני בית המשפט המחוזי. בתשובת המשיבה לבקשת רשות הערעור שלפניי, בפרק הנושא את הכותרת "מצבן הרעוע של הקטינות במשמורת המבקש – חייב דיון והכרעה גם ב"פן המהותי", מזמינה המשיבה אף את בית המשפט זה להיכנס באותה הדלת ולקבוע כמצאים, על בסיס חוות דעתו של המומחה ויתר חומר הראיות שמונח לפני בית המשפט לענייני משפחה, כי "הקטינות מתלוננות, סובלות, מדורדרות, ומוזנחות" והרחקתן מאמן תחריף את מצבן; היא אינה גורם שמנכר ומסית את הקטינים באופן אקטיבי ולכן "אין כל טעם בצמצום הסדריה עם הקטינות המדורדרות"; וכי "שופט הערכאה הדיונית מתעלם ממצוקת הקטינות והעובדות".

לטעמי קיים קושי בבחינת טענות אלו במסגרת דיונית זו. בית המשפט לענייני משפחה, הערכאה הדיונית המבררת, במהלך הדיון בו נחקר המומחה ושעה שטרם נדרש לבחון את חוות דעת המומחה וטרם נתן דעתו לעומק לעדותו, נתן החלטה דיונית בת שורה אחת שכולה עוסקת בהוראה למומחה למתן התייחסות לסוגיה מסוימת. במסגרת השגות המשיבה כלפי אותה החלטה בית המשפט המחוזי בחן לעומק את חוות דעת המומחה וממצאיה כמו גם את עדות המומחה (זאת כאמור טרם הזדמן לבית המשפט לענייני משפחה לעשות זאת) וקבע ממצאים בפן המהותי. כעת עותרת המשיבה שגם בית משפט זה ייבחן את אותן ראיות בעצמו ויקבע ממצאיו (ובכך יאשר את קביעות בית המשפט המחוזי). במצב דברים בו בית המשפט לענייני משפחה, הערכאה הדיונית המבררת, שנמצא כפסע ממתן פסק-דין בהליך שלפניו (לאחר שההוכחות הסתיימו וניתן צו להגשת סיכומים בישיבה האחרונה), יידרש לראשונה לבחון את חוות דעת המומחה וחקירתו שנשמעה בפניו, לאחר שאלו כבר יבחנו וינתחו על-ידי שתי ערכאות הערעור שמעליו, שיקבעו ממצאיהן – אינה מסתברת. גם אם כטענת המשיבה 'הדלת נפתחה' על-ידי המבקש – היה בשיקול דעת בית המשפט המחוזי אם להיכנס בה אם לאו. גם אם כל ממצאי בית המשפט המחוזי באותן פסקאות שעסקו בפן המהותי נכונות – נשאלת השאלה האם היה מקום לקבוע אותם ממצאים בשלב בו טרם עלה בידי הערכאה הדיונית לעשות זאת בעצמה? גם אם, כטענת המשיבה, השגותיו של המבקש בהקשר זה מוקדמות ותיאורטיות שכן בית המשפט לענייני משפחה טרם נתן את פסק-דינו ואין לדעת אם יושפע או לא יושפע מאותן קביעות – נשאלת השאלה מדוע לא למנוע את התקלה האפשרית מלכתחילה? ודוק! בית המשפט המחוזי בפסק-דינו לא סבר שתוצאת פסק-הדין אינה יכולה לעמוד בהינתן הכשלים שמצא בפן הדיוני, באופן שהצריך גם את הדיון בפן המהותי. גם הסברי המשיבה כי בית המשפט המחוזי הוסיף נדבך זה על מנת לתמוך בתוצאת פסק-הדין לאור הוראת [סעיף 8\(א\) לחוק בית המשפט לענייני משפחה](#), התשנ"ה-1995 ובכדי להבהיר כי גם אם בית המשפט לענייני משפחה סטה מסדרי הדין המקובלים במקרה דנן החלטתו אינה עושה משפט צדק – אינם נתמכים בלשון פסק-דינו של בית המשפט המחוזי. מכל מקום, ממילא "תמיכה" זו אינה נדרשת במקרה דנן משמצאתי שלא לתת רשות ערעור בנוגע להשגות המבקש כלפי התוצאה האופרטיבית שניתנה בפסק-הדין, ולא להתערב בה.

בנסיבות אלו אני נעתר לערעור בעניין זה, ומבלי לבחון לגופן את קביעות בית המשפט המחוזי בפסקאות 20-23 לפסק-דינו, אני מורה על ביטולן.

סוף דבר

9. הערעור מתקבל באופן חלקי, כאמור לעיל. נוכח התוצאה אליה הגעתי, במסגרתה לא התערבתי בתוצאה האופרטיבית של פסק-הדין של בית המשפט המחוזי (לרבות ההוצאות שנפסקו במסגרתו לחובת המבקש) המשיבה תישא בהוצאות המבקש ושכר-טרחת עורך דינו בשיעור של 2,500 ש"ח בלבד.

ניתנה היום, ו' באדר ב' התשפ"ב (9.3.2022).

שׁוֹפֵט

22006330_W04.docx חכ

מרכז מידע, טל' 077-2703333, *3852; אתר אינטרנט, <https://supreme.court.gov.il>
ש' שוחט 54678313-633/22

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)